

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Radomiu I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący S.S.O. Michał Gałek

Protokolant sek.sąd. Justyna Pijarska

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2014r. w Radomiu na rozprawie sprawy

z powództwa W. K. , A. K.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie , odszkodowanie

1. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz W. K. tytułem zadośćuczynienia kwotę 120.000,00 zł (sto dwadzieścia tysięcy) z ustawowymi odsetkami

- od kwoty 70.000,00 zł (siedemdziesiąt tysięcy zł) od dnia 12 lutego 2011 do dnia zapłaty

- od kwoty 50.000,00 zł (pięćdziesiąt tysięcy zł) od dnia 25 czerwca 2013 do dnia zapłaty;

2. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz W. K. tytułem odszkodowania kwotę 60.000,00 zł (sześćdziesiąt tysięcy) z ustawowymi odsetkami od

- od kwoty 20.000,00 zł (dwadzieścia tysięcy zł) od dnia 12 lutego 2011 do dnia zapłaty

- od kwoty 40.000,00 zł (czterdzieści tysięcy zł) od dnia 25 czerwca 2013 do dnia zapłaty;

3. oddala powództwo W. K. w pozostałej części ;

4. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz W. K. kwotę 7123,60 zł (siedem tysięcy sto dwadzieścia trzy zł i 60 gr.) tytułem zwrotu kosztów procesu;

5. nakazuję ściągnąć z zasądzonego na rzecz W. K. roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Radomiu kwotę 1000,00 zł (tysiąc zł.) tytułem kosztów sądowych;

6. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz A. K. tytułem zadośćuczynienia kwotę 70.000,00zł (siedemdziesiąt tysięcy) z ustawowymi odsetkami

- od kwoty 50.000,00 zł (pięćdziesiąt tysięcy zł) od dnia 12 lutego 2011 do dnia zapłaty

- od kwoty 20.000,00 zł (dwadzieścia tysięcy zł) od dnia 25 czerwca 2013 do dnia zapłaty;

7. oddala powództwo A. K. w pozostałej części ;

8. zasądza od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz A. K. kwotę 272,00 zł (dwieście siedemdziesiąt dwa zł.) tytułem zwrotu kosztów procesu;

9. nakazuję ściągnąć z zasądzonego na rzecz A. K. roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Radomiu kwotę 4.000,00 zł (cztery tysiące zł.) tytułem kosztów sądowych;

10. nakazuję ściągnąć od (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Radomiu kwotę 10.500,00 zł (dziesięć tysięcy pięćset zł) tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 547/13

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 marca 2013 roku oraz pismem z dnia 17 czerwca 2013 roku, rozszerzającym żądanie pozwu (k. 38 in.), powodowie W. K. i A. K. wniesli o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz :

1. powoda W. K. 200 000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lutego 2011 roku i od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, na co składały się następujące roszczenia: 60.000,00 złotych tytułem odszkodowania w związku ze śmiercią żony M. K. oraz 140.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę;

2. powoda A. K. 150.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lutego 2011 roku i od dnia rozszerzenia powództwa do dnia zapłaty, na co składały się następujące roszczenia 60 000 złotych tytułem odszkodowania w związku ze śmiercią matki M. K. oraz 90 000 złotych tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę (pозew k. 3-6 i pismo k. 38-40).

Uzasadniając swoje żądanie powodowie wskazali, iż w dniu 12 czerwca 2010 roku w miejscowości M., gminie G. doszło do wypadku w ruchu drogowym, w wyniku którego śmierć na miejscu zdarzenia poniosła M. K., żona powoda W. K. i matka powoda A. K.. Sprawcą tego wypadku był T. J., który objęty był ubezpieczeniem z zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego.

Po złożeniu przez powodów wniosku o odszkodowanie i zadośćuczynienie, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, pozwany wypłacił na rzecz W. K. 30.000,00 złotych tytułem pogorszenia się sytuacji życiowej oraz 30.000,00 tytułem zadośćuczynienie oraz na rzecz A. K. 30.000,00 złotych tytułem zadośćuczynienia.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Pozwany przyznał, że ponosi odpowiedzialność gwarancyjną za skutki wypadku, w związku z zawarciem z właścicielem pojazdu marki D. (...) nr rej. (...) umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Odnośnie żądanego zadośćuczynienia i odszkodowania pozwany podnosił, że w sprawie nie wystąpiły okoliczności uzasadniające ich wypłatę w wysokości żądanej przez powodów i dochodzone kwoty z tego tytułu są nieuzasadnione (odpowiedź na pozew 47 - 48).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 12 czerwca 2010 roku w miejscowości M., gminie G. doszło do wypadku w ruchu drogowym, w wyniku, którego śmierć na miejscu zdarzenia poniosła M. K., żona powoda W. K. i matka powoda A. K..

Właściciel pojazdu, którym kierował sprawca zdarzenia drogowego miał zawartą z pozwanym zakładem ubezpieczeń umowę obowiązkowego ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów (okoliczność bezsporna, akta szkody numer (...)).

M. K. pozostawała w związku małżeńskim z powodem od około 28 lat. Przed śmiercią mieszkała wraz z mężem i dziećmi A. i M. w miejscowości M.. Pracowała w różnych miejscach w urzędzie gminy, w przedszkolu, w biurze jako kucharka, sprzątaczką. Ostatnio osiągała dochód w wysokości 1100 złotych netto (wniosek powoda o wypłatę odszkodowania i PIT M. K. za 2009r. i 2010r. w aktach szkody).

W chwili zdarzenia M. K. miała pięćdziesiąt lat, była energiczną, aktywną zawodowo, dbającą o rodzinę kobietą. Wraz z mężem W. K. byli zgodnym małżeństwem, ich pożycie układało się wzorowo, często razem wychodzili, uczestniczyli wspólnie w uroczystościach rodzinnych. Często rozmawiali ze sobą, oglądali TV, odwiedzali wspólnie rodzinę.

Przed śmiercią żony, powód pracował jako kierowca samochodów ciężarowych za miesięcznym wynagrodzeniem 2000 brutto.

Po śmierci żony W. K. miał problemy z codziennym funkcjonowaniem. Powód załamał się, utracił sens życia. Czuł się obciążony obowiązkami, które dotychczas wykonywała żona. Wycofał się z kontaktów towarzyskich, unika spotkań rodzinnych. W. K. podjął w styczniu 2011r. leczenie psychiatryczne w (...) w K. (00:04:53 min. rozprawy w dniu 29 października 2013r., koperta z nagraniem k. 82). Rozpoznano u niego zespół depresyjny, zastosowano leczenie farmakologiczne za pomocą leków antydepresyjnych (historia choroby k. 116 – 118). Powód cierpiał także na bezsenność, zażywał leki uspokajające i z tego też względu nie mógł pracować, przebywał na zwolnieniu lekarskim. Powód przez okres około dwóch lat nie pracował zawodowo. Z powodu złego stanu psychicznego, powód zmuszony był oddać matkę do domu opieki społecznej. Wcześniej opiekowała się nią jego żona.

Obecnie powód podjął pracę również jako kierowca, mieszka sam w domu ponieważ dzieci założyły rodziny i wyprowadziły się. Córka M. w czerwcu 2011 roku zawarła związek małżeński i opuściła dom rodzinny. Syn A. wyprowadził się w 2012 roku.

Na skutek nagłej utraty żony u powoda doszło do znacznego obniżenia nastroju. Obecnie swoje istnienie uważa za bezcelowe, pozbawione wartości. Codziennosc jest dla niego szara, pusta, pełna rozpaczy i udręki. W świecie czuje się zagubiony, życie wymyka mu się spod kontroli. Jest osamotniony, gotowy na śmierć, nic nie daje mu zadowolenia. Powód wraz ze śmiercią żony przeżył wstrząs psychiczny skutkujący uszczerbkiem na zdrowiu. Żona odeszła w pełni sił psychicznych i fizycznych, zginęła jadąc prawidłowo rowerem, potrącona przez pijanego kierowcę samochodu osobowego. Mimo upływu ponad trzech lat nadal płacze nad śmiercią żony, a okoliczności zdarzenia pogłębiają odczucie straty oraz utrudniają przeżycie żalu i zamknięcie procesu żałoby. Czas, który minął od zdarzenia przyniósł stopniowe wyciszenie emocji, dziś jednak dominujące pozostało uczucie pustki oraz trudność z akceptacją faktu nagłej śmierci spowodowanej niezawinionymi przez ofiarę okolicznościami (opinia sądowo – psychiatryczno – psychologiczna k. 99-103 oraz uzupełniająca ustna opinia biegłych złożona na rozprawie w dniu 24.04.2014r.).

Powód A. K. ma 31 lat, posiada wyższe wykształcenie. Pierwszą pracę podjął w 2006 roku. W chwili śmierci matki zarabiał 1900,00 zł netto. Dojeżdżał do pracy W.. Od marca 2012r. jest zatrudniony w W. jako strażnik więzienny, za wynagrodzeniem 2.000,00 złotych netto. Tam też zamieszkuje. Związek małżeński zawarł w 2013 roku, po czterech latach znajomości z przyszłą żoną.

Powód bardzo przeżył śmierć matki. Matka była dla niego dużym wsparciem, bliższym rodzicem. Po przyjściu z pracy chętnie i często rozmawiał z matką. Więzy łączące powoda z M. K. była bardzo silna i intensywna, matka wspierała powoda. Po jej śmierci korzystał z porad psychologa i przyjmował leki uspokajające (wyjaśnienia powoda 00:15:09 – 00:24:48 min. rozprawy w dniu 29 października 2013 roku, koperta z nagraniem k. 82). Powód odczuwał uczucie smutku i przygnębienia. W drodze do pracy często wracał myślami do wydarzenia z dnia 12 czerwca 2010 roku. Miał problemy z koncentracją i z tego względu został zwolniony z pracy, gdyż prowadząc wózek widłowy, zwałił nim paletę. Przez okres około siedmiu miesięcy nie podjął zatrudnienia i przebywał w domu rodzinnym (wyjaśnienia powoda 00:15:09-00:24:48 min. rozprawy w dniu 29 października 2013 r., koperta z nagraniem k. 82, zeznania świadka M. O. 00:26:24:-00:38:40 min. rozprawy w dniu 29 października 2013 r., koperta z nagraniem k. 82).

A. K. już jako dorosły człowiek, nadal pozostawał z matką w bliskości emocjonalnej – zawsze mógł liczyć na jej wsparcie, potrzebował jej obecności i słów w trudnych chwilach. Nagła śmierć matki była dla powoda przyczyną silnego życiowego kryzysu. Trwał on około roku. Przez pierwsze trzy tygodnie miał problemy ze snem, nie miał apetytu, nastąpił duży ubytek masy ciała. W tym okresie był rozbity, miał problemy z koncentracją uwagi. Zerwanie silnej więzi z matką spowodowało u powoda kryzys rozwojowy i potrzebę przeorganizowania. Poza normatywnym okresem żałoby, nie wystąpiły u niego objawy depresyjne (opinia sądowo - psychiatryczno – psychologiczna k. 95-98, opinia uzupełniająca złożona na rozprawie w dniu 24.04.2014r.).

Powodowie zgłosili szkodę pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej w W., który decyzjami z dnia 11 lutego 2011r. przyznał powodowi W. K. kwotę 30.000,00zł tytułem pogorszenia się sytuacji życiowej oraz 30.000,00 i złotych tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 30.000,00 złotych, na rzecz A. K. tytułem zadośćuczynienia (k. 19,21).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane dowody w postaci dokumentów, opinii pisemnych oraz ustnych biegłych B. G. - psychologa klinicznego oraz H. Ł. - psychiatry, zeznań świadka M. O. oraz wyjaśnień informacyjnych powodów.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie, co do zasady nie był pomiędzy stronami sporny. Strona pozwana nie kwestionowała okoliczności wskazywanych przez powodów w trakcie składanych wyjaśnień (stanowisko pełnomocnika na rozprawie w dniu 24.04.2014r 00:11:39).

Zdaniem Sądu zarówno twierdzenia powodów, jak i świadka M. O. zasługują na danie im wiary. Są one wyczerpujące, spójne i wzajemnie się uzupełniają. Ponadto, znajdują odzwierciedlenie w zasadach doświadczenia życiowego, co do skutków niespodziewanej utraty najbliższej osoby dla pozostałych członków rodziny.

Dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, jak również w aktach szkody numer PL (...) nie były kwestionowane przez strony ani co do treści ani co do autentyczności.

Sąd zważył, co następuje.

Powodowie dochodzili w niniejszej sprawie zadośćuczynienia oraz odszkodowania przeciwko pozwanemu zakładowi ubezpieczeń z tytułu jego odpowiedzialności wynikającej z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej z tym zakładem ubezpieczeń przez posiadacza samochodu kierowanego przez sprawcę wypadku komunikacyjnego mającego miejsce w dniu (...) roku. W wyniku tego zdarzenia śmierć poniosła żona powoda W. K., a matka powoda A. K..

Zgodnie z przepisem art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Odpowiedzialność zastępcza pozwanego za skutki tego wypadku, co do zasady była bezsporna - pozwany (...) jej nie kwestionował.

Strona pozwana wypłaciła powodowi W. K. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w wyniku śmierci żony kwotę 30 000 złotych oraz kwotę 30 000 złotych tytułem pogorszenia się sytuacji życiowej, zaś powodowi A. K. 30 000 złotych tytułem zadośćuczynienia.

Tak więc spór stron sprowadzał się do wysokości należnego powodom zadośćuczynienia i odszkodowania.

Wprowadzony ustawą z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731) do systemu prawnego art. 446 § 4 k.c., stanowi realizację zgłaszanego w nauce postulatu przyznania najbliższym członkom rodziny zmarłego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Jest to roszczenie rodzajowo i

normatywnie odmienne od roszczenia o przyznanie stosownego odszkodowania określonego w art. 446 § 3 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2009 r., I PK 97/09, LEX nr 558566)

Pojęcie najbliższego członka rodziny w piśmiennictwie i judykaturze ujmowane jest stosunkowo szeroko, a obejmuje nie tylko rodziców i dzieci, ale i inne osoby spokrewnione ze zmarłym np. rodzeństwo. O tym, kto jest najbliższym członkiem rodziny decyduje faktyczny układ stosunków pomiędzy określonymi osobami, a nie formalna kolejność pokrewieństwa wynikająca w szczególności z przepisów kodeksu rodzinnego i opiekuńczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1970 r., II CR 313/70, OSN 1971, nr 3, poz. 56).

W świetle dokonanych ustaleń w ocenie Sądu W. K. i A. K. spełniają tę przesłankę. W. K. stracił żonę, zaś A. K. matkę.

Należy więc uznać, że zarówno W. K. jak i A. K. są uprawnieni do żądania stosownego zadośćuczynienia za krzywdę z powodu śmierci osoby bliskiej na podstawie art. 446 § 4 k.c.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie budzi wątpliwości Sądu, że czyn niedozwolony, którego następstwem była śmierć M. K. - był źródłem bólu, cierpienia poczucia krzywdy z powodu przedwcześnie zerwanych więzi rodzinnych. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, śmierć M. K. która w chwili wypadku miała 50 lat, była dla powodów szokiem. Szczególnie u powoda W. K. sprawiała cierpienie i ból, jak również poczucie straty, które powód odczuwa do chwili obecnej. Nagła i tragiczna śmierć żony spowodowała u powoda powstanie reakcji depresyjnej. Jak wynika z poczynionych ustaleń dla powoda W. K. nagła i tragiczna śmierć żony była szokiem. Byli oni zgodnym małżeństwem z długoletnim stażem, mieli plany na przyszłość. Po śmierci żony powód załamał się, miał trudności ze snem, nie miał apetytu, u powoda doszło do znacznego obniżenia poczucia sensu życia. Obecnie swoje istnienie uważa za bezcelowe, pozbawione wartości. Codziennosc jest dla niego szara, pusta, pełna rozpacz i udręki. W. K. wycofał się z życia towarzyskiego. Śmierć żony wywołała u powoda reakcję depresyjną, spowodowała u niego długotrwały uszczerbek na zdrowiu. Powód podjął leczenie psychiatryczne. Do chwili obecnej brakuje mu żony, odczuwa pustkę, smutek, ma obniżony nastrój. Nie pogodził się z jej śmiercią. Obecnie powód podjął pracę, mieszka sam, ponieważ dzieci założyły rodziny i wyprowadziły się z domu rodzinnego.

Należy także wskazać, że W. K. doznał w związku ze śmiercią żony uszczerbku na zdrowiu w postaci wstrząsu psychicznego. Biegli oszacowali jego wysokość na około 10 % na podstawie tabeli oceny trwałego uszczerbku na zdrowiu (...) towarzystwa (...) (opinia k.103).

Z uwagi na brak związania stron umową, w tym zakresie ocena ta ma znaczenie jedynie pomocnicze.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1967 r. (I PR 23/67 OSNPG 1968/2/14, OSP 1969/1/5) wskazano, że niezależnie od odszkodowania przewidzianego w art. 446 § 3 k.c. najbliższym członkom rodziny bezpośrednio poszkodowanego mogą przysługiwać roszczenia odszkodowawcze również na zasadach ogólnych (art. 361 § 2 k.c.). Na tej właśnie podstawie można żądać naprawienia szkody w wypadku doznania wstrząsu psychicznego, wyrażającego się w rozstroju zdrowia.

Podobnie Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 13 grudnia 2012 r., I ACa 607/12, LEX nr 1267380, stwierdził, że nie może być kwestionowane to, że ten sam czyn niedozwolony może wyrządzać krzywdę różnym osobom. W przypadku roszczenia z art. 445 § 1 k.c. roszczenie przysługuje osobie bezpośrednio poszkodowanej. Jeżeli więc powód w wyniku przedmiotowego zdarzenia doznał rozstroju zdrowia w rozumieniu art. 444 § 1 k.c. to jego roszczenie o zasądzenie zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę uzasadnione jest także na podstawie art. 445 § 1 k.c., jako osoby bezpośrednio pokrzywdzonej.

Dla ustalenia związku przyczynowego między wstrząsem doznany skutkiem uczestnictwa osoby bliskiej w wypadku komunikacyjnym, a wystąpieniem u poszkodowanego uszczerbku na zdrowiu nie jest konieczne wykazanie, iż poszkodowany był świadkiem wypadku komunikacyjnego. Obowiązek zachowania należytej ostrożności przez kierującego pojazdem ma na względzie ochronę integralności psychofizycznej nie tylko osób znajdujących się bezpośrednio w strefie zagrożenia związanej z ruchem pojazdu, ale także osób, które mogą doznać rozstroju zdrowia

psychicznego wskutek uszkodzenia ciała lub śmierci ich osób bliskich w wypadku komunikacyjnym (patrz wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29 listopada 2000 r. I ACa 882/00 LEX 82424).

Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawione powyżej poglądy, przez co uzasadnione jest przyjęcie, że w sprawie niniejszej żądanie zapłaty zadośćuczynienia na rzecz W. K. znajduje uzasadnienia zarówno na podstawie art. 445 § 1 k.c. jak i art. 446 § 3 k.c.

Ustalając wysokość należnego każdemu z powodów zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę rozmiar ich cierpień, natężenie dolegliwości psychicznych, czas trwania, stopień uciążliwości oraz trwałość skutków. Na rozmiar krzywdy wywołanej śmiercią osoby najbliższej wpływ ma nie tylko dramatyzm doznań, ale również poczucie osamotnienia i pustki, cierpienia moralne, wstrząs psychiczny wywołany śmiercią, intensywność oraz rodzaj więzi ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia, tj. nerwicy czy depresji, roli w rodzinie pełnionej przez osobę zmarłą, jak też stopień w jakim pośrednio poszkodowany będzie umiał się znaleźć w nowej rzeczywistości oraz zdolności jej zaakceptowania, leczenie doznanej traumy i wiek poszkodowanego. Należy również podkreślić, że zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny, a więc jego wysokość musi stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość i nie może mieć jedynie charakteru symbolicznego.

Sąd uznał za zasadne rozróżnienie kwotowe odnośnie przyznanego zadośćuczynienia pomiędzy W. K., a A. K..

W. K. utracił żonę, z którą, na co dzień obcował, czuł jej bliskość, miał w niej wsparcie, wracając do domu po pracy, żona czekała na niego, przygotowywała mu posiłki. Byli zgodnym małżeństwem od 28 lat i nic nie wskazywała na to, aby ta sytuacja zmieniła się w przyszłości. Obecnie powód mieszka sam. Nie jest z nikim związany, unika spotkań towarzyskich.

W ocenie Sądu doznana przez powoda A. K. krzywda jest mniejsza. Po śmierci matki powód miał obniżony nastrój, poczucie żalu i bólu, które zazwyczaj towarzyszą każdemu członkowi rodziny zmarłego. Nagła i tragiczna śmierć matki stanowiła dla powoda szok i powodowała ogromne cierpienie. Pracował poza miejscem zamieszkania, był już związany z przyszłą żoną, a więc miał zamiar usamodzielnienia się w najbliższym czasie. A. K. założył własną rodzinę, pracuje w W. i ma konkretne cele na przyszłość. Okoliczności te łagodzą poczucie żalu po stracie matki.

W ocenie Sądu kwotą zadośćuczynienia adekwatną do cierpień W. K. związanych z zerwaniem więzi rodzinnej z żoną (art. 446 § 4 k.c.) jak i doznany wstrząsem psychicznym na skutek jej śmierci (art. 445 §1 k.c.) powinna być kwota 150.000,00 złotych.

Natomiast dla A. K. kwota 100.000,00 złotych, o czym orzeczono na podstawie art. 446 § 4 w pkt. 1 i 6 wyroku uwzględniając na poczet należnego zadośćuczynienia kwoty 30.000,00 zł, które zostały już wypłacone powodom.

Pozwany kwestionował zasadność przyznania odszkodowania na podstawie art. 446 § 3 k.c. podnosząc, iż materiał dowodowy nie usprawiedliwia przyjęcia wystąpienia znacznego pogorszenia sytuacji życiowej powodów.

W orzecznictwie i literaturze zwraca się uwagę, iż w pojęciu szkody w rozumieniu art. 446 § 3 k.c. mieszczą się zdarzenia zawierające w sobie elementy tak szkody materialnej, jak i cierpienia psychicznych. W szczególności Sąd Najwyższy w wyroku w sprawie I PR 424/67, wyraźnie wywiódł, że szkody powodujące "pogorszenie sytuacji życiowej", jakkolwiek w swej istocie są szkodami niematerialnymi, to jednak w pewnym stopniu są szkodami materialnymi, gdyż niektóre czynności z zakresu pomocy, opieki, wychowania itp. mogą być wykonane odpłatnie przez inne osoby. Stąd też zakres zastosowania art. 446 § 3 k.c. nie ogranicza się tylko do szkód mających choć częściowo charakter materialny. Mogą bowiem istnieć szkody, które w ogóle nie mają charakteru materialnego, lecz stanowią obiektywne pogorszenie sytuacji życiowej. Dlatego przewidziane w art. 446 § 3 k.c. pogorszenie sytuacji życiowej zachodzi zarówno wtedy, gdy szkody spowodowane przez śmierć osoby najbliższej mają w pewnym stopniu charakter materialny, wykraczający poza ramy art. 446 § 1 i 2 k.c., jak i wówczas, gdy szkody te charakteru materialnego wprawdzie nie mają, lecz polegają na obiektywnym pogorszeniu pozycji życiowej danej osoby w świecie zewnętrznym (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2010 roku, I PK 88/10, OSNP 2012/3-4/37).

Wskazać należy, iż ustalając wysokość należnego powodom odszkodowania Sąd wziął przede wszystkim pod uwagę sytuację materialną powodów istniejącą w dacie śmierci M. K. oraz ich sytuację kształtującą się po tragicznym wypadku do dnia wyrokowania. Zdaniem Sądu z wszechstronnego rozważenia okoliczności niniejszej sprawy wynika niezbicie, iż sytuacja życiowa powoda W. K. uległa znacznemu pogorszeniu.

W dacie wypadku powód W. K. utrzymywał się także z dochodów uzyskiwanych przez M. K.. Przeznaczali je na bieżące potrzeby, utrzymanie domu, opłaty. Ze zgodnych zeznań powodów i świadka wynika także, iż M. K. była oparciem dla powoda. Opiekowała się także jego matką. Po śmierci żony powód czuł ogromny ból, brakowało mu żony. Czuł się obarczony obowiązkami, które dotychczas wykonywała żona. Wycofał się z kontaktów towarzyskich. Swoją matkę umieścił w domu opieki społecznej. Podjął leczenie psychiatryczne w (...) w K.. Powód zażywał leki uspokajające i z tego też względu nie mógł pracować, przebywał na zwolnieniu lekarskim. Z uwagi na stan zdrowia przez kilka miesięcy nie pracował jako kierowca. Obecnie z tytułu umowy o pracę uzyskuje dochody w wysokości około 1.400,00 złotych netto. Pozostał sam w domu rodzinnym. Dochody uzyskiwane przez jego żonę nie były wysokie (1100 zł.) , ale zmarła niewątpliwie przeznaczała je na potrzeby wspólnego gospodarstwa, prowadziła dom. Biorąc pod uwagę przeciętną długość życia kobiet (80 lat), stan taki trwałby niewątpliwie jeszcze długo ponad 20 lat. Powód otrzymał z tego tytułu 30.000 zł i żądał w sprawie niniejszej dodatkowo 60.000 zł. W ocenie Sądu łączna kwota 90.000,00 zł odszkodowania za znaczące pogorszenie sytuacji życiowej powoda nie jest wygórowana. Należy zważyć, że jest to jednorazowe odszkodowanie , co daje 375,00 zł miesięcznie przyjmując, że małżonkowie przeżyliby ze sobą kolejne 20 lat.

W świetle powyższych okoliczności, Sąd uznał za zasadne zasądzenie na podstawie art. 446 § 3 k.c. na rzecz powoda W. K. żądanej kwoty 60.000,00 złotych.

Natomiast roszczenie powoda A. K. w tym zakresie, jako niezasadne, podlegało oddaleniu w całości. W chwili śmierci matki powód miał stałe zatrudnienie poza miejscem zamieszkania. Zarabiał 1900zł. Za niewiarygodne należy uznać jego twierdzenia, że korzystał w tym czasie jeszcze z pomocy matki, która osiągała dochód 1100zł. A. K. założył własną rodzinę i nie potrzebuje już w takim stopniu wsparcia ze strony rodziców. Jego usamodzielnienie się jest naturalnym etapem dalszego rozwoju. W przekonaniu Sądu brak jest podstaw do przyjęcia, że śmierć matki spowodowała znaczące pogorszenie się sytuacji życiowej A. K. .

W części przewyższającej zasądzone z tytułu zadośćuczynienia oraz odszkodowania kwoty, (co do A. K., co do całości żądanego odszkodowania) powództwo - jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu (pkt 3 i 8 wyroku).

W kwestii zaś odsetek od uwzględnionej części żądania orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Żądanie zasądzenia od pozwanego odsetek od dnia 12 lutego 2011r. podyktowane jest faktem, iż decyzja pozwanego wydana w dniu 11.02.2011 r. była kończąca proces likwidacji szkody. Upłynął także okres przewidziany w art. 817 § 1 k.c. Jednakże żądanie to jest zasadne jedynie odnośnie kwoty zgłoszonej w pierwotnie wniesionym pozwie . W stosunku do W. K., co do kwoty 70.000,00zł zadośćuczynienia oraz 20.000,00 zł. tytułem odszkodowania. W stosunku do A. K., co do 50.000,00 zł. zadośćuczynienia.

Co do wyższych kwot, żądanych po rozszerzeniu powództwa w piśmie z dnia 17 czerwca 2013r. (na rzecz W. K. dodatkowo 70.000,00 zł zadośćuczynienia i 40.000,00zł odszkodowania, na rzecz A. K. dodatkowo 40.000 zł zadośćuczynienia i 20.000,00 zł odszkodowania) żądanie zapłaty odsetek, jest zasadne od dnia następnego po doręczeniu stronie pozwanej pisma rozszerzającego powództwo, co nastąpiło w dniu 24 czerwca 2013r. (k. 65).

Rezygnacja z dochodzenia tych kwot w pozwie, świadczy bowiem o akceptacji stanowiska pozwanego, co do odmowy wypłaty świadczeń w wyższym zakresie i nie można mówić o jego zwłóce od dnia wniesienia pozwu.

Sama zaś sytuacja życiowa powodów była stronie pozwanej doskonale znana , o czym świadczą dokumenty zgromadzone w załączonych aktach szkody.

Dlatego odsetki od uwzględnionych kwot po zmianie powództwa zostały zasądzone od dnia 25 czerwca 2013r., w pozostałym zakresie żądania powodów w tym zakresie zostały również oddalone.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparte zostało na zasadzie odpowiedzialności za wynik postępowania stosownie do treści art. 98 k.p.c. i 100 k.p.c.

Powód W. dochodził łącznie kwoty 200.000 złotych, a zasądzone zostało na jego rzecz 180.000,00 złotych tak więc utrzymał się ze swoim roszczeniem w 90%. Poniósł w niniejszej sprawie następujące koszty: opłata od pozwu 1.000 złotych, 500 złotych zaliczka na wynagrodzenie biegłych, wynagrodzenie ustanowionego w sprawie pełnomocnika w kwocie 7 200 złotych zgodnie ze stawką przyjętą w § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. 2012, poz. 490) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

Powód A. K. żądał łącznie zapłaty 150.00,00 zł. ze swoim roszczeniem utrzymał się w 47 %. Poniósł w niniejszej sprawie następujące koszty: opłata od pozwu 1.000 złotych, 500 złotych zaliczka na wynagrodzenie biegłych, wynagrodzenie ustanowionego w sprawie pełnomocnika w kwocie 7 200 złotych zgodnie ze stawką przyjętą w § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity Dz. U. 2012, poz. 490) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

Pozwany poniósł koszty związane z udziałem profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 7.217,00 złotych przeciwko każdemu z powodów.

Dlatego należało proporcjonalnie do uwzględnionych żądań zasądzić od strony pozwanej na rzecz powodów : W. K. 7123,60 złotych, zaś co do powoda A. K. 272,00 złotych m(pkt 4 i 8 wyroku).

Orzeczenie w punkcie 5 i 9 wyroku Sąd oparł na treści art. 83 i 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i art. 100 k.p.c. nakazując ściągnąć od powodów z zasądzonych roszczeń część opłat sądowych od oddalonych części żądań - od W. K. kwotę 1 000 złotych, a od A. K. kwotę 4.000 złotych.

Na tej samej zasadzie nakazano ściągnąć od strony pozwanej brakujące opłaty od uwzględnionej części powództw, po odliczeniu uiszczonych opłat przez powodów tj. 10.500,00 złotych o czym orzeczono w pkt. 10 wyroku.

/-/ Na oryginale właściwy podpis.-